

Fran Erjavec †

Usoda stara nam in vsak hip nóva:
 Za možem mož in ž njim za nado nada
 V temno kraljevstvo smrtno se poklada,
 Ki tajnostno združuje dva svetóva.

O kómer tožba zdaj veljá takóva,
 Na kogar prah za sólzo sólza pada,
 Bolj kakor brón in mármorja gramada
 Slavé nesmrtna dela ga njegóva.

Kakó se zóve mož, po smrti vpljenjen,
 Ki rod spomina mu od písmen zlatih
 Nikdár iz knjige sláve ne izbríše?

List góre n a še je, zaslužno cenjen,
 Pri bližnjih ljubljén in pri daljnih bratih:
Erjavec Fran imé se njéga píše!

Jos. Cimperman.

Dné 13. januvarija t. l. je slovenskemu národu iz solnéne Gorice došla prežalostna vest, da je ondu nagle smrti umrl dični pisatelj slovenski, gospod

FRAN ERJAVEC,

c. kv. profesor na ondotni véliki realki, dopisujoči član akademije znanostij in umetnostij v Zagrebu, odbornik „Matici Slovenski“, pravi član društva „Société malacologique de Belgique“ v Bruselji i. t. d. i. t. d. šele v 53. letu dóbe svoje.

Izboren učenjak, vzoren domoljub, ljubezniv prijatelj, skrben oče in v vsakem oziru odličnjak, bil je pokojnik v pravem pomenu klasičen pisatelj slovenski, kateri je s svojimi novelami, potopisi in povestimi, s svojimi učenimi razpravami in preprostemu národu namenjenimi spisi, s svojimi šolskimi knjigami in jezikoslovnimi črticami slovenskemu národu zapustil pravo zakladnico po obliki in vsebini dovršene književne hrane.

Ves národ slovenski je imel samó jednega Erjavca, zato pa tudi vsa Slovenija plaka za njim!

»Ljubljanski Zvon« hoče v prihodnji številki oceniti književno delovanje pokojnikovo ter s tem vrlemu možu in dragemu prijatelju postaviti skromen spomenik. Danes opozarja národ slovenski, kateremu je pokojni posvetil vse duševne svoje močí, naj tudi on ne zabi zahvalnosti svoje proti blagemu pokojniku in storí Erjavčevim sirotam, kar mu velewa njegova čast in dolžnost!